Р Е Ш Е Н И Е
№ 44462

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **10749** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. К. П. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2258013/30.07.2026 г., издадена от Д. И. Д. – младши инспектор при РУ Д., ОДМВР К.. С нея на основание чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП е приложена мярка временно спиране от движение на собствения на жалбоподателя лек автомобил „Б. 320 Д“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , до отстраняване на неизправността, и е отнето свидетелство за регистрация №[ЕИК]. Жалбоподателят поддържа, че не е установена опасна техническа неизправност. Оспорва достоверността на измерването на светлопропускливостта и техническата годност на използвания уред. Излага възражения за недостатъчни мотиви, липса на доказана компетентност и несъразмерност на мярката. В писмените бележки развива доводите за неизпълнена доказателствена тежест по чл. 170, ал. 1 от АПК. Иска отмяна на заповедта и претендира присъждане на разноски.

Ответникът - младши инспектор при РУ Д., ОДМВР К., не се представлява в съдебното заседание. В съпроводителното писмо, с което е изпратена преписката, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на материалния закон, процесуалните правила и целта на закона. При евентуално уважаване на жалбата прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като се позовава на липса на фактическа и правна сложност. С допълнително писмо, постъпило на 29.09.2026 г., представя писмени доказателства и заявява, че в АНД при РУ Д. не са налични паспорт или протокол за метрологична проверка на използвания уред.

С. градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.
Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 30.07.2026 г., около 17:41 ч., в [населено място], на [улица], пред № 18, при движение към [улица], е извършена проверка на управлявания от жалбоподателя собствен лек автомобил „Б. 320 Д“, с регистрационен [рег.номер на МПС] . Срещу жалбоподателя е съставен АУАН серия GA № 5013820/30.07.2026 г. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В акта е отразено допълнително затъмняване на предното панорамно и предните странични стъкла чрез поставено от вътрешната страна черно фолио. Чрез измерване с WINDOW TINT METER WTM-1100, фабричен № 1147441, е установена светлопропускливост 1,8% на предното панорамно стъкло и 3% на предните ляво и дясно странични стъкла, което състоянието на стъклата е определено като опасна техническа неизправност. Органът се позовава на приложение № 5 към чл. 37, ал. 1, елемент 3, т. 3.2, б) от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства /Наредба № Н-32/ и приема, че стъклата не отговарят на стандартизационните изисквания относно раздробяването им при счупване. Не са описани проверка или изпитване, чрез които да е установено последното обстоятелство.
Въз основа на така съставения АУАН е издадена оспорената заповед, в която е възприето управление на автомобила с опасна техническа неизправност. Препис от заповедта е връчен на жалбоподателя на 30.07.2026 г. Жалбата е изпратена до съда чрез Системата за сигурно електронно връчване на 10.08.2026 г. В преписката е приложено и писмено възражение срещу АУАН, заведено на 07.08.2026 г., в което жалбоподателят оспорва измерването, начина на извършването му и квалификацията на неизправността. Приложено е и наказателно постановление № 26-0348-000398/06.08.2026 г.
По делото е представена Заповед № 277з-2056/10.10.2025 г. на директора на ОДМВР К. относно оправомощаването на длъжностни лица да издават заповеди за ПАМ. Тя включва длъжностни лица от РУ Д., като в т. 2.4.1 са посочени и младши полицейски инспектори от група „Териториална полиция“.
С определение № 34311/03.09.2026 г., постановено по настоящото дело, съдът е възложил на ответника доказването на фактическите основания и законовите изисквания за издаване на заповедта и изрично е изискал паспорт и протокол за метрологична проверка/калибриране на уреда, относими към датата на проверката. Такива документи не са представени, като с писмо, постъпило на 29.09.2026 г., изрично е заявено, че в РУ Д. не са налични паспорт или протокол за метрологична проверка на използвания уред. Не са ангажирани и други технически документи, които да позволят проверка на точността, начина на работа и условията за използване на конкретния уред. В съдебното заседание страните не сочат допълнителни доказателства.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима. Подадена е от адресата на неблагоприятния административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежаща на съдебен контрол заповед. Получаването на жалбата от административния орган на по-късна дата не променя своевременното ѝ подаване до съда.
Разгледана по същество, е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл.

171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Към административната преписка е приложена Заповед № 277з-2056/10.10.2025 г., от която се установява оправомощаване по длъжности, включително на младши полицейски инспектори от посоченото звено на РУ Д.. С оглед на това оспорената заповед е издадена от надлежно оправомощено длъжностно лице, действащо в рамките на своята компетентност, поради което не са налице основания за прогласяването ѝ за нищожна.
Заповедта е в писмена форма и съдържа издател, адресат, правно основание, разпоредена мярка и условия за прекратяването ѝ. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Възражението за липса на мотиви не е основателно единствено поради използването на образец или препращането към АУАН. Фактическите основания могат да бъдат изложени и в изрично посочен документ от преписката, предхождащ издаването на акта и известен на адресата. В случая чрез посочения АУАН се индивидуализират стъклата, поставеното фолио, уредът и отчетените стойности. Отделен е въпросът дали тези факти са доказани и дали обосновават именно опасна неизправност. Препращането към АУАН не освобождава органа от това доказване и не превръща правната квалификация в установен факт.
В случая обаче съдът приема, че оспорената заповед е постановена в несъответствие с материалния закон.
Както бе посочено по-горе с оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2258013/30.07.2026 г., издадена от Д. И. Д. – младши инспектор при РУ Д., ОДМВР К., е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП. Към датата на извършената проверка и датата на издаване на процесната ЗППАМ - 30.07.2026 г. приложимата редакция на посочената разпоредба на чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП е след изменението с ДВ, бр. 64/2025 г. С § 74, т. 2, б. а) от ЗИД на ЗДвП предпоставката „технически неизправно“ е заменена с изискване превозното средство да има „опасна неизправност“. Следователно установяването на каквато и да е техническа неизправност вече не е достатъчно за първата хипотеза на тази разпоредба. В случая в оспорената заповед административният орган е посочил, че прилага мярката за „опасна неизправност“ и именно тази предпоставка подлежи на доказване. Съдът не може да замени фактическото основание с друга самостоятелна хипотеза, която органът не е установявал.
Съществено в случая за спора е разграничението между техническа неизправност изобщо и опасна неизправност. Разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от Наредба № Н-32 разграничава незначителни, значителни и опасни неизправности, а приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 съдържа конкретните несъответствия и нивата на тяхната сериозност. При преценката на позоваването на органа съдът следва да съобрази не само словесното описание на дефекта, но и към кой вид опасност законодателят го е отнесъл, като в случая класификацията не следва да се определя свободно от органа чрез добавяне на прилагателното „опасна“.
В т. 3.2 „Състояние на стъклата“, буква б) от приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-32, се разглеждат несъответстващи на изискванията стъкла или прозрачни плоскости, включително със светлоотражателно или цветно фолио. Извън зоната за почистване на предното стъкло, законодателят предвижда незначителна неизправност, в случаите, когато е засегната зоната за почистване на предното стъкло или невидими външни огледала – неизправността е определена като значителна. За буква б) не е предвидено отбелязване в колоната за опасни неизправности. Следователно позоваването на АНО именно на тази буква не обосновава само по себе си опасната степен, необходима за прилагане на оспорената мярка.

Опасна неизправност е предвидена отделно в т. 3.2, буква в) от Наредба № Н-32, при сериозно засегната видимост през зоната за почистване на предното стъкло. В случая АУАН, към който препраща заповедта, изрично отнася неизправността към т. 3.2, б. б) от Наредба № Н-32, която предвижда значителна неизправност. Същевременно без допълнителна аргументация органът я определя като „опасна“. Това е вътрешно несъответствие между приложената нормативна класификация и извода за осъществен фактически състав по чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП. Дори да се приеме установено несъответствие от вида по т. 3.2, б. б) от Наредба № Н-32, то не е достатъчно за налагане на ПАМ по първата хипотеза на тази разпоредба. Законодателят е ограничил приложението ѝ до опасните неизправности, поради което значителната неизправност не може да бъде приравнена на опасна само защото също има неблагоприятно въздействие върху безопасността.

Този порок не се свежда до погрешно изписана буква. Само неточната правна квалификация не би наложила отмяна, ако описаните и доказани факти недвусмислено осъществяваха приложимата опасна хипотеза. В настоящия случай обаче липсва проверимо установяване на конкретното сериозно засягане на видимостта през зоната за почистване на челното стъкло. Няма описание на функционалното отражение върху наблюдението на пътната обстановка от мястото на водача, а количествената основа на извода е оспореното измерване, чиято надеждност не бе подкрепена с изисканите доказателства. Следователно несъответствието в квалификацията е съчетано с недоказване на по-тежкото фактическо състояние.

Не е достатъчно и съображението, че са засегнати няколко стъкла. Разпоредбата на чл. 37, ал. 7 от Наредба № Н-32 допуска преминаване към следваща по сериозност група при няколко неизправности в един елемент, ако комбинираното им въздействие създава по-висок риск. Това изисква конкретна оценка, а не автоматично събиране на броя на стъклата. Такава оценка не се съдържа нито в заповедта, нито в посочения АУАН и остава недоказана по делото. Съдът не може да я изгради вместо органа чрез предположения за факти, които не са установени.

При това положение възражението на жалбоподателя е основателно, доколкото оспорва приравняването на посочената в акта неизправност по т. 3.2, б. б) от Наредба № Н-32 на опасна. Не се възприема единствено обобщението, направено от жалбоподателя, че затъмнено стъкло при никакви обстоятелства не може да съставлява опасна неизправност. Възможността за такава квалификация при други, надлежно установени факти, не доказва наличието ѝ в конкретния случай. Тези съображения обосновават материалната незаконосъобразност на мярката.

На следващо място следва да се посочи, че процесният АУАН съдържа индивидуализация на уреда и конкретни стойности. Действително редовно съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Тази сила се отнася до надлежно удостоверените факти и не обвързва съда с правния извод, че неизправността е опасна. Актът установява извършената проверка и отразеното от служителя отчитане, но не удостоверява сам по себе си техническата годност и точността на уреда, за които не съдържа конкретни констатации.

В случая жалбоподателят е оспорил именно техническата достоверност на измерването. След изричните указания на съда ответникът заявява единствено липса на паспорт и протокол за метрологична проверка в АНД при РУ Д.. Това изявление не доказва само по себе си, че уредът никога не е бил проверяван, но също така не установява годността му към 30.07.2026 г. Не са представени други данни, позволяващи да се проверят правилната употреба на конкретния модел, точността и относимостта на измерените стойности. Съществото тук е, че при конкретно оспорване на резултата органът не представя никаква техническа документация за проверка на техническата изправност и годност на уреда, въпреки предоставената възможност. Ответникът по делото е бил уведомен за тежестта по чл. 170, ал. 1 от АПК, но не е представил изискания

протокол за проверка/калибриране на уред с фабричен № 1147441, нито равностойни данни за техническата му надеждност към проверката. В случая неблагоприятната доказателствена последица е, че спорната надеждност на резултата остава неустановена. Именно органът се позовава на тези стойности, за да обоснове по-тежката категория на неизправността, поради което недоказването на техническата им основа се отразява върху доказаността на материалноправната предпоставка за прилагане на оспорената ПАМ. Така липсата на доказателства не позволява да се установи действителната тежест на установената неизправността.
Твърдението за несъответствие при раздробяване на стъклата също не е подкрепено с технически данни, изпитване или друго доказателство. Наличието на фолио не позволява само по себе си да се направи извод за характеристиките на разрушаване на конкретните стъкла.
При съвкупната преценка на тези обстоятелства съдът приема, че посочената в оспорена ЗППАМ опасна неизправност остава недоказана. Този извод следва от установена липсата на доказателства за спорната техническа основа на измерването и на несъответствието между описаната класификация и приложената материалноправна предпоставка.
Принудително административната мярка има превантивна и преустановителна цел. Целта за безопасност обаче не допуска разширяване на изрично установените предпоставки. При недоказана опасна неизправност продължаващото ограничаване на ползването на автомобила не може да бъде обосновано само с общата превантивна цел. В този смисъл възражението за неоправдано засягане на правата на адресата е основателно.
Обобщеното становище на ответника за спазени форма, процедура и материален закон не опровергава конкретните недостатъци. Налице е неправилно приложение на материалния закон по чл. 146, т. 4 АПК, което води до извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Предвид изложеното оспорената ЗППАМ следва да бъде отменена.
Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на доказаните и поискани разноски. Представени са списък по чл. 80 ГПК и подписана разписка за получено в брой адвокатско възнаграждение 600 евро за представителство по настоящото дело.
Възражението на ответника за прекомерност е своевременно направено, но същото е неоснователно. При преценката по чл. 78, ал. 5 ГПК във връзка с чл. 144 АПК съдът отчита изготвената жалба с конкретни доказателствени искания, процесуалното представителство в открито заседание и представените писмени бележки. Спорът включва техническата доказаност на измерването, класификацията на неизправността и приложението на изменена материалноправна разпоредба. Общият размер от 600 евро съответства на този обем защита. Доводът за присъждане единствено на минимален размер не замества конкретната преценка за прекомерност. При посочените обстоятелства няма основание за намаляване на доказано платеното възнаграждение.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2258013/30.07.2026 г., издадена от младши инспектор при РУ Д., ОДМВР К., с която на основание чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП е приложена ПАМ „временно спиране от движение на лек автомобил „Б. 320 Д“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , до отстраняване на неизправността.
ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – К. да заплати на М. К.

П. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 600 (шестстотин) евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: